

- ii. Po drugie, Sąd błędnie ocenił zakres uprawnień Komisji do przyjmowania aktów delegowanych na podstawie art. 10 ust. 1 dyrektywy 2010/30/EU;
- iii. Po trzecie, Sąd naruszył prawo Dysonu do obrony w odniesieniu do okoliczności faktycznych, co do których Dyson nie miał możliwości przedstawić swojego stanowiska;
- iv. Po czwarte, Sąd przeinaczył i/lub zlekceważył istotne dowody;
- v. Po piąte, Sąd naruszył art. 36 Statutu Trybunału Sprawiedliwości nie uzasadniając: (i) uznania, że zastosowane kryterium prawne było jednym z oczywistych błędów w ocenie; (ii) uznania, że dowody przedstawione przez Dysona były „skrajnie spekulatywne” (iii) oparcia się na bliżej nieokreślonej części niezidentyfikowanej „analizy skutków” oraz (iv) nie uwzględnienia przedstawionych przez Dysona dowodów na powtarzalność wyników; oraz
- vi. Po szóste, Sąd błędnie zastosował zasadę równego traktowania.

Dyson domaga się by Trybunał uchylił zaskarżony wyrok i uwzględnił żądania przedstawione przed Sądem, stwierdzając nieważność rozporządzenia Komisji (UE) nr 665/2013 („zaskarżone rozporządzenie”), ponieważ posiada wystarczające informacje, aby orzec co do istoty w kwestiach podniesionych w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 665/2013 z dnia 3 maja 2013 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykietowania energetycznego odkurzaczy, Dz.U. L 192, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią, Dz.U. L 153, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 1 lutego 2016 r. – Evo Bus GmbH/Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Argeș

(Sprawa C-55/16)

(2016/C 145/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony

Strona skarżąca: Evo Bus GmbH

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Argeș

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy ósmej dyrektywy (79/1072/[EWG]) ⁽¹⁾ i zasada neutralności podatkowej sprzeciwiają się/sprzeciwiały się obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego, które regulują/regulowały w świetle zasady pewności opodatkowania przesłanki warunkujące skorzystanie z prawa do zwrotu podatku od wartości dodanej, takie jak w niniejszej sprawie, przesłanka obejmująca dowód zapłaty podatku przez dostawców?

⁽¹⁾ Ósma dyrektywa Rady 79/1072/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium kraju (Dz.U. L 331, s. 11).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 lutego 2016 r. – The Shirtmakers BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-59/16)

(2016/C 145/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Shirtmakers BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 32 ust. 1 lit. e) pkt i) Wspólnotowego Kodeksu Celnego należy interpretować w ten sposób, że pod pojęciem „kosztów transportu” należy rozumieć kwoty, zafakturowane przez faktycznych przewoźników, także wtedy, gdy faktyczni przewoźnicy zafakturowali owe kwoty nie bezpośrednio nabywcy przywiezionych towarów, ale innemu podmiotowi gospodarczemu, który zawarł umowy przewozu na rzecz nabywcy przywiezionych towarów z faktycznymi przewoźnikami i w związku ze swoimi staraniami związanymi z organizacją przewozu zafakturował powyższe kwoty nabywcy?

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2016 r. – Komisja Europejska/Rumunia

(Sprawa C-62/16)

(2016/C 145/26)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrova, M. Heller i A. Biolan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2012/33/UE ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o tych środkach Komisji, Rumunia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 tej dyrektywy;